

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Нови избори у Србији.

Ново с' лето захукало
С нови нади, или снови,
И Србији, тужној земљи
Ево носи избор нови.

Хајд' на избор, српски сине!
У „Виделу“ читам фином.
Хајд' на избор — (јер Христићу
Пуца срце за скупштином).

Где је јоште избор био
Без припреме, тако т' бога!
Где је јоште избор био
Без састанка слободнога!

Али ништа, српски сине,
Заловољ' се и тим чином
Хајд на избор, — јер Христићу
Пуца срце за скупштином.

Кад је игде избор био
Где још преки судач вири,
Где органе јавног мњења
Један хладан задај спири!

Али тебе, српски сине,
Та маленкост нек не једи;
Јер Никола избор хоће, —
Неће устав да увреди.

Сви листови загушени, —
„Видело“ се само печи,
Зинуло је на сва уста,
Па оваке рига речи:

„Слободан се избор даје,
Слободан је он у свему,
Ал ко неће напредњаке
Да избира — тешко њему!“

И „Стармали“ јоште живи,
Само даље, преко воде,
Ал за то ће ипак рећи:
То је ругло од слободе!

Ако с' неће земљи дати
Да јој с' чује жеља права,
Онда боље, много боље
Нек и даље устав спава.

Боље устав нека спава,
Нек преспава своје јаде,
Нег од ове свете речи
Да правите накараде.

Шетња по Новом Саду. CLXX.

„Nichts über die Commodity“ каже немачка по-
словица, и ко хоће о томе да се увери мора бити пре
свега не ожењен. Наши калуђери баш за то и је-
су тако комотни, што нису ожењени. Боже мој, каква
је разлика бити ожењен и бити нежењен! Кад си не-
жењен, а ти дођеш кући, извалиш се каљавим ногама
на диван, запалиш цигару, пепео тресеш по вољи на
патос, пљуцкаш по целој соби; за прање завеса (фи-
ранга) не трошиш ни по крајцаре, јер или завеса и
немаш, или ако их имаш, а ти их седам година не да-
јеш прати, него ти беле завесе изгледају, као да си их
у чорбу од паприкаша замочио. А узмите само кад
је човек ожењен: потуца се по собама од немила до
недрага, не сме честито нигде ни да седне: испрљаће
свилено канабе, изгазиће молван патос; ако ће у со-
би да пуши мора изићи напоље да не би фиранге
пожутиле; пепео од цигаре не сме нипошто пасти на
земљу или на астал, него има за тај посао неки Шва-
ба од порцудана; ако ћеш да пљунеш, мораш устати
па тражити тамо за фуруном неку кугију, чинију —
шта ли је —, а не смеш као док си нежењен од це-
ле собе правити пљуваоницу; за моловање патоса ви-
ше се преко године потроши, него што калуђери по-

троше на библиотеку. Док си нежењен собе ти се никад не рибају, те тако не мораш очима да гледиш онај проклети шавољ са водом и окруњеним малтером и ону матору хаузмајсторку што клечи на патосу, па се све љуба и клања као да метанише, него ти кад си нежењен патос у соби изгледа као патос у каквој манастирској трапезарији, који је последњи пут рибан онда, кад је дотични задужбинар (цар Лазар, Гргур Бранковић или цар Степан) онде славио своје крсно име.

Ако то дакле стоји, да су нежењени људи комотни, а ожењени у своме комодитету узнемире- ни, онда би се отуда дале извести и разне конзеквенције. Тако на прилику, онда би било желети, да се београдски министри никада не жене, јер онда и они могу спавати на канабетима и фотељима колико хоће, могу пљувати на штогод хоће и могу својим каљавим ногама (и карактером) газити све што им год под ноге дође. Жена им онда неће сметати, према се они од жена, које би им могле сметати, умеју вешто отрести (читај о Илкином салвету и Книћанкином чаршаву! Још мало па ће та господа цео црљав веш употребити на своју корист.) Даље би следовало, да се ни поштански чиновници у Мађарској не би требало да жене, јер и они су научени на комодитет, па би им то сметало. Исто тако не треба да се женидбом у своме комодитету дају узнемирати ни пештански полицајци, јер они морају да буду воћници, да тумарају по бирцузима и другим рђавим локалима, а то богме честите жене не трпе од својих мужева. Не би требало ни из разних других узрока многи људи да се жене. Тако н. пр. Старчевићијанци са хрватскога сабора не би

требало да се жене с тога, што би се онда морали научити ћутати и онда би неко други њих онако цифрasto грдио, као што они сад грде председника и народну странку. Не би требао да се жени ни Абердај, јер онда би увек по два мидера морао куповати (за себе и за госпољу супругу). Ни адвокати не би имали баш нужде да се жене, јер доста им је процеса и протеривања и без тога. Ни учитељи не морају женидбом оснивати фамилију, јер они и онако имају доста деце око себе. Ни наши мирски свештеници не би се баш морали женити, јер и они слабо баш маре за предике.

Напротив има опет људи, којима је баш нужно и пробитачно да су ожењени. Тако пре свега лекари треба да имају жене, јер је жена најбољи мелем за много зло. Штампари не треба да се боје жене, јер код њих слога влада, код њих се све слаже. Уредници треба сви да су ожењени, јер они су за много штошта одговорни, а од кога ће боље научити на све одговарати, него од своје миле женице. Владике би такође требали да су ожењени, јер кад којем случајно одузму плату, ваља да имају кога, ко ће их хлебом зарађивати. Деца у нормалним школама требало би да су ожењена, да имају од кога научити читати лекцију.

Напоследку сваки претплатник „Стармалога“ требало би да је ожењен, јер кад је човеку код куће дуго време или се што наљути, а он онда тражи забаве у читању шаљивих листова и књига.

Аб.

ПОДЛИСТАК

Моја прва јабука.

Да таки знате с киме имате посла, рећи ћу вам, да сам ја човек од судске бранже и то новајлија, који тек што је стресао са себе школску прашину; ал ђачку сиротињу и с њоме скопчане дугове још није. То вам је довољно да знате; јер кад бих вам се опширније представио, то би могло дати повода нагађању, које би опет могло да шкоди и мојој судској каријери и моме литерарном инкогниту.

Не давно седнем ја на лађу да путујем у О. Био је красан јесењи дан. Путника је било мало а сви су се дигли горе на палубу (Verdeck) и ту се шетали и уживали гледајући лепе пределе леве дунавске обале, који се ни заху пред очима нашим као у некој панорами, и као да нас питаху: „та где су већ те лепе и ђаволасте бејачице? Поздравте их нека што пре дођу; па дођите и ви сви, сви, сви, — да се бар једаред у години дана својски провеселите.

Примајући те немупште поздраве освртао сам се да ли ћу у лађи наћи кога познатога, — али баш никог.

Шта никог? Зар је лепа госпођа (па још удовица): Медићка нико! Та с њоме сам ја негда у једни Бечејски сватови ваздан играо, а с њеним пок. мужем сам и „брудершавт“ цео, па сам онда и њу, догод су трајали свато-

ви и мамурлук „снајком“ звао. Но, то би ружно било, кад се она свега тога не би сећала!!

Приступим јој и она ме познаде. Но хвала богу бар ћу имати пријатну забаву док сам на лађи.

„Ви се. милостивна, од оних Бечејских сватова нисте ни мало променули“ рекох ја.

Она се удовички скромно и доста тужно наемеша. И ја седох поред ње, премишљајући с које стране да почнем. О покојном мужу њеном нисам хтео ништа да помињем, То и јесте најнаметније било, — што да јој ране зледим, кад јој помоћи не могу. Већ је прошло година дана од како је умро; па сад да јој изражавам кондоленцију моју то ми се учинило да је већ прекасно, — а и није најзгоднији темат за увод у леп разговор.

„Мама, ez a bacsí nem tud magyarul?“ рећи ће једно куждриво девојче, које је око ње скакутало.

„Та гле, милостивна, зар је то ваша кћи?“

„Да богме; то је она иста Јулча, што сте јој у Бечејским сватовима толико бомбона куповали. Сад јој је већ осма година.“

„О, госпoде боже, како време пролази!“ — А иде ли већ у шкoлу?“

„Сад је баш свршила други разред у Новосадском кластеру.“

Ја кад чујем реч „Новосадски кластер“ увек ми се кожа јежи, ко да ми ко неког хладног паука на нос метне. Госпођа Медићка морала је то приметити, па брзо про-

У Ш Т И П Ц И.

+ У Бечу ухватише грозне убијце браћу Шенк и Шлосарека, који су мучки убијали невинне особе. — Канда су се угледали на неки извесни преки суд!

⊙ „Турски народ“ вели (у бр. од 31. дец.) на другој страни листа: „Ко не поштује светог патријара Германа, тај не поштује ни свету веру православноу,“ а одмах на идућој страни доноси „јавну захвалност“ карловачког плебанша Герману, што је поклатио 100 ф. карловачким католицима.

= Идући варошкој кући у Н. Саду пролази човек поред новоотвореног парног купатила. Но, од сад ћемо се тек моћи знојити, кад идемо у варошку кућу да платимо порцију!

□ Старчевићеве пришипетље бацаху се на посланика Лончарића јајима. Штета, колико би се из тих јаја могло младенаца хрватских излећи (ако су т. ј. та јаја били мућкови.)

× Где су до ове године клали касаци телад и жагањце на сред пијаце новосадске, сад се хвала богу не просипа више крв него вода, т. ј. сад је ту ново и лепо купатило, те је милина онамо отићи. Бадава није крв вода!

△ Горња кућа је и опет одбила предлог закона о браку између Хришћана и Чивута. Даклем неће им се при венчању певати: „Из рај и ле ликуј!“

⇒ Један Германов протеже, жели да се избор бечејског проте што дуже протеже.

* Давида Старчевића и оне друге бирају за посланике на валповачкој чарди. Биће зацело верифицирани. Аб.

Наша новија лирика.

(На коју је „Летопис“ заборавио).

— Куц, куц!

— Слободно!

— А, ви сте Шандоре! Немојте ни говорити за што сте дошли, ја ћу погодити. Дошли сте да вам напишем, као и сваке године, честитку за „нову годину“. Добро дођите сутра, а ако ми Муза ујутру буде наклоњена, ја ћу вам написати.

Добри мој Шандор, разносач „Заставе“ препоручи се и оде, а ја телефонирам Музи да дође што пре к мени, имам нешто посла с њоме. Она одмах похити к мени онако неумивена и неочешљана, као што је у онај мах била, кад сам ју ја телефоном позвао, дође к мени, пружи ми неку захрђану лиру са пукнутим жицама и ја отпевам овај

Поздрав на нову годину 1884.

Све се мења, све на свету,
Па и лето дође ново —
(Ал никако да нам дође
Златно доба Душаново!)

Па и бан се променуо,
Те Хрватом капу кроји —

слови: „Немојте ви за то мислити да је она српски заборавила, — она се уме и српски богу молити. Де Јулча, читај оченаш.“

Јулча је била послушна, чита српски оченаш, али са таким мађарским акцентима, да би мени много милије било чути од ње мађарски „mi atyánk“ али са српским акцентом.

„О, па то је лепо, то је баш лепо“ рекох ја загледавши се у високу кулу Ф. . . е православне цркве, поред кога смо места баш онда пролазили и преко кога су баш онда црне вране прелетале.

„Е, Јулча, морам те пољубити, кад си тако добро дете.“ И ја Јулчу пољубим, а она мени направи „пукл“.

„Зна она и декламовати српски!“

„Е, да? — па онда ћемо је после подне замолити, да нам што лепо декламује“ уздахнем ја, јер нисам ни мало жељан био да чујем Јулчино декламовање.

Ја сам хтео да ми време пријатно прође, за то сам рекао детету да се игра са мојим пинчом Азором, да види како уме лепо апортирати. Тиме сам отворио детету ново и шире поље делатности, а ја сам с мајком разговарао о Кулину бану, ако не баш о њему а оно тако нешто на ту ворму. Она ми се истина, није ништа тужила, али ја сам ипак увидео да она доста траљаво и оскудно живи, да је после њеног мужа остало доста дуга и т. д. Ја јој нисам говорио, да ни код мене не стоје финансије много боље; јер ако почнемо о томе, онда боље да

нисмо ни почињали. Него ти ја окренем у шалу, на коју се гђа Медићка није много смејала, а то сигурно за то, што ни мени сад шала није од срца ишла.

У то дођосмо до штације Ч. — Ту ће се нека бурад у лађу товарити, а то ће трајати по сата. За то ја изиђох из лађе да мало протеглим ноге.

„Господине, молим вас причекајте мало, сад ћу ја доћи!“ тако ми викну један женски глас.

Познао сам таки ко је. То је снаш Фема, којој сам ја у суду велику љубав учинио. Њен је процес некако запао био међу последње, али она ми је једнако долазила и обећавала „лепу јабуку“ ако ја израдим да се њен процес што пре сврши; кад ми она обећа „лепу јабуку“ ја сам одговорио: Само нека буде срчика; па помишљајући на ту срчику, извукао сам њен процес од доле, па сам га гурнуо тамо где ће брзо на ред доћи. И заиста њен се процес лепо сврши; а ствар се тицала неких 30 ланаца саланшке земље, — даклем могла би ми бити благодарна.

Док сам ја тако премишљао, ево ти снаш Фема па мене у руку: Господине, фала вам на вашој доброту! Ја сам рекла да ваша јабука не фали, па ево што сам обећала. — И она ми утисну у руку нешто округло у лепу танку артију замотано, па онда брзо побеже. Сад је већ други пут зазвонило и ја се пожури у лађу. Ту одмотам артију, мислим бог зна шта ћу у њој наћи, — кад оно, ни више ни мање, него једна лепа срчика јабука.

Е, виш ти кује једне! Та то је неки виц, неки пркос.

(Ал Тисино министарство
Као Каћ нам тврдо стоји!)

Промен'о се и Чедица,
Са Стојаном оде збогом,
(Ал система „напредњачка“
Још нас боде својим рогом!)

И Карловци с' променили:
Железница туд сад жури —
(Ал Германов благослов се
Још једнако к нама жури!)

Све се дакле променило
Само ја се јоште чувам;
Само ја сам ост'о сталан:
Још разносим „Заставу“ Вам!

„Наименованост“ моја
Још и данас верно траје,
Само један малер има
И то, браћо, ево шта је:

Ја сам сталан, конзеквентан,
Не мењам се, држим веру:
Ал ми чизме нису сталне,
Мењају се, то јест — деру!

С тог Вас молим, сад кад дође
Новог лета нова ера:
Да ми чизмам' набавите
Сталнијега карактера!

Па желећи сваку срећу,
Поздрављам Вам ново лето,
Свима желим нове чизме,
А и себи желим detto!

Понизни
Ш а н д о р
разносач „Заставе“

Баш кад се Муза са мном опраштала и попила
чашу ракије, а неко опет куц на врата.

— Добар дан, Пајо! Јесте ли и ви данас заузети
за појезију? запитам нашег Пају, што нам сваке
суботе доноси „Српско коло“ у кућу.

— Ја би молио . . .

— Не треба да молите; ево молите ову фрајлу
овде, што пије ракије. То је госпођица Муза, родом
из Парнаса, што песницима мозак заврће. Она ће вам
написати то што желите.

И акурат. Муза седе за мој писаћи сто, узне неко
раскречено перо и за тили часак избаца овај

Поздрав на нову годину 1884.

Календари сви нам пишу
И јављају нама свима:
Да ће доћи ново Лето
(Ал је дошла нова Зима!)

Те сад треба доста дрва,
Да нам хладне собе греју,
Јер ветрови разни душу,
И снегови страшни веју.

Будапешта и Карловци —
Отуд бесне сви оркани,
Па без добре кабанице
Шетања се брате мани!

Од ветрова таквих грозних
Кад суморни дођу дани,
Најбоља је кабаница
„Српско Коло“ што нас брани.

А то „Коло“ ја Вам носим,
По мењави и по блату,

За толико добро моје, она мени једну јабуку. Погледам на
бајир, је ли још близу снаш Фема, да је била близу ја би
јој вурио јабуку из све снаге, — морао би је баш у по
пунђе погодити; али куја, ваљда се тога и бојала, па је
побегла. И тако ти ја стрпам јабуку у џеп, само да је
очима својим не гледим.

О ручку сам био зловољан. После ручка сам приле-
гао мало да спавам, али сам брзо устао па се попнем опет
на палубу. Кад опазих госпођу Медићку на своме месту,
онда сам се опет мало развеселио.

„Знате, милостивна, ја сам вашег пок. мужа здраво
поштовао; он ми је у многим чему на руци био.“

„Јесте, он је сиромак, врло добар био.“

„А је ли жива ваша госпођа тетка из Мартоноша?“

„Жива је сирота, ал ослепила.“

„Но то је баш малер! — Него јесте ли чули, ала
се то рђаво руча на овим лађама.“

„Не знам; ја нисам ручала. Знате, ми ћемо стићи у
пет сати у В. па ко велим што да ручамо, кад нас тамо
и тако чекају.“

„Право сте имали. — Али збиља, где је Јулча. Та
она ми је обећала да ће ми што лепо декламовати.“

Јулча је била за материни леђи, само што је ја ни-
сам опазео. Мати јој заповеди да декламује.

„Хоћу ли „Maгyар leány vаgyok én“ ?“ запитала слатка
Јулча.

„Немој то, него „Ја сам млада Српкиња.“

„Али то није слободно.“

„Но, но — сад ниси у кластеру, сад смеш и то.“
Рече јој матв, па се онда осврну мени: „Шта ћемо, госпо-
дине, кад је данас тако време, — ја сам женска глава па
су ме тако натентали, ал да је њен отац жив, знам да би
друкчије било.“

Ал се Јулча већ бацила у позитуру и поче декламо-
вати „Ја сам млада Српкиња“ — али како је декламо-
вала? Мени се учинило да смо на мору, па да се брод
љуља, и као да на мене већ наилази позната морска бо-
лест. За то декламаторку прекинем, говорећи да је доста
и да је лепо, врло лепо, страшно лепо. Па се онда сетим
јабуке, коју сам у Ч. добио, извадим је из шпага и покло-
ним је малој Јулчи. „Ево, чедо моје, ти си баш заслужи-
ла ову јабуку, кад тако лепо умеш да нас развеселиш.“

Јулча зграби јабуку и таки је поче грести. А ја по-
чех мајци говорити — не знам ни сам о чему, само знам
да нисам говорио о лепој будућности српскога народа.

Тек ми у речи беасмо, ал Јулча викну: „Мама, а где
дукат!“

„Какав дукат! Где бога ми дукат! У јабуци био ду-
кат. — Ето ти га на ђавола, шта је детету дадо, — про-
мислим у себи, ал ћутах.“

„Мама, ево још један дукат!“

Госпођа Медићка ме благодарно погледа, а ја мора-
дох да се смешкам као преблаги Јеврем, баш као да сам
ја хотимице хтео да наградим слатку Јулчу, која уме сто

Носим помоћ свима Вама,
И свакоме Србу брату.

А да могу још и од сад
Ходат', трчат' с мојом торбом,
Нужно ми је загрејат' се
Каквом добром топлом чорбом,

С тог Вас молим да с' сетите
Услед ове тешке борбе —
Да и мени треба штогод
Ради добре топле чорбе.

А ја ћу Вам к'о до сада
Увек желит' сваку срећу,
И посећи „Српско Коло“
Желим себи торбу већу!

понизни

Паја Алабурић
разносач „Српског Кола“

Кад је Муза довршила а она се накашље (нешто је, знате, јектичава) и хтеде да пође дома. Узме своју штаку и поче шантуцати к вратима, но баш кад отвори врата, а она се судари нос о нос са малим Пајом, што претплатницима (и дужницима) „Стармалог“ и „Невен“ доноси.

Ја их узајмно представим једно другом и они се учтиво једно другом поклоне. Муза кад је чула ко је, таки се сети шта ће, те застаде онде на прагу и онако с ногу напише и овај поздрав.

Меродавна реч на нову годину 1884.

Ново лето, нови порез,
И касирске нове крађе,
Нови „Поздрав“ карловачки —
Та има ли штогод слађе!

мађарски песама боље да декламује, него једну српску.

„Јулча ћери, пољуби овог господина у руку, видиш како је он добар — он је твој добротвор.“

„О молим, молим, није нужно, та то је багатела!“ промумлам ја.

Али кад Јулча викну: Мама, ево још један дукат!“ онда ме обли ладан зној. Та то су моји дукати, — то је моја јабука, — то је моја заслуга, — то је мени снаш-Фема наменула! хтедох рећи, али ми се грло стегло.

Сав сам се укипио и само сам гледао хоће ли још који дукат из јабуке испасти. Али на срећу моју у јабуци је било само три дуката. Иначе би ме ту на месту ударио шлог.

Само су три дуката била, — али, ме је Јулча за то бар девет пута у руку пољубила. Шта више и keszenem szépen! ми казала. А кад сам се са госпођом Медићком растајао, она ми рече: „С богом господине, — ви сте заиста великодушан човек!“

Ето тако сам вам ја страљао са првом јабуком, коју сам као судски чиновник добио, — и ви ћете сад јамачно схватити, зашто под ову исповест не смем моје право презиме да потпишем, него сам се шћућурио под измишљеним именом —

Јабучило.

Нови штандрект и нов указ,
Нови дужел, нове ране.
Све радости нове дођу
Тек што који данак сване!

Нов шкандал у саборници.
Нов министар, нова метла,
Нова слова и придике,
Што господа држе светла.

Те новости нек не скрива
Немарности наше јорган;
Већ их треба износити —
Али на то треба орган!

Па с тога се ја и примих
Да „Стармалог“ свуда носим,
Кој' се труди да исправља
Све што иде путем косим.

Ал то носит' није лако,
„Стармали“ је пун терета,
Големо је оно време
Што му тече из перета!

Па тај терет свуд разносит'
Стаје мене грдна зноја,
Лака коња ја не држим,
Нит' екипаж новог кроја.

Чего пешке јурим хитам:
Чисто су ми ноге спале —
Па летити бар да удем —
А на то ми крила фале.

Сад знам шта ћу: латићу се
За трчање оне справе
„Велопипед“ што се зове,
Да сачувам ноге здраве!

Јест ал на то треба новца —
Од куд у мен', у сиротог?!
Шта мислите, поштовани,
Како могу доћи до тог?

Паја с. р.
разносач „Стармалог“ и „Невена“
по целом Новом Саду.

Но и то не беше све. Морала се и дуже Муза задржати, јер је још ваљало и других поздрава писати. Отишла је натраг сва бледа и модра, знам да је нису ни познали на Парнасу; с тог се немојте чудити, ако будете скорим читали по нашим забавним листовима какве песме, које баш нису згодне за светску изложбу!

Аб.

Из песме једног пијанца.

Чуо сам једну немачку песму, која је врло оригинална.

Нарочито ми се ова строфа допала, коју сам превео на српски и ево је шаљем „Стармалом“ на оваковечење:

„Од подрума до мог грла
Пут је доста дуг;
Да је нешто жељезница,
То би било klug, —
Сваки час би долазио
Један фришак цуг.“

Прњаворац.

Ђира. А за што је дошао руски министар Гирс у Беч?

Спира. Неки кажу за то, да још већма утврди мир.

Ђира. Да га утврди. Еј, еј, еј! Ја би волео, кад би га ко умекшао. Јер овај мир је многи-ма и сувише тврд.

Ђира. Даклем што је бан хрватски обећао, да се сабор неће пре разићи док се не реши предлог Војновићев то су биле —

Спира. Само б а н а л н е ф р а з е.

Ђира. И он се показао. —

Спира. У пуној хедерваранцији својој

Ђира. А ми, као Срби —

Спира. Имамо ту сакрменску утеху, што нећемо много штетовати, ако се не испуни оно, што нам је његова хедерварљивост обећала.

П у с л и ц е.

Знате ли шта је то иронија судбине? То је то кад Тиса на свој чивутски предлог (о цивилном браку) сам мора да мете крст.

„Странка права“ то је здраво лепо име, и кад би знала другим оружјем право бранити, могла би од велике користи бити, — али кад се због не мора сабор да разилази, онда то више није странка права него странка крива.

Говори се да је Тиса ономад рекао своме најприсијем пријатељу ово: кад не би било Старчевића на свету, ја би га морао сам створити.

Да је Доситије сад жив он би избрисао из својих дела пона Маука, па би на то место ставио пона — Цијук а.

Кад у великој Русији 12 милиона износи deficit онда оних 39 милиона, што их је Цислајтанија ове године на грбачу своју натоварила, треба већ једанпут да се назову sufficient.

„Турски марод“ се страшно једи што је владичи Кенгелцу обустављена плата. Али ми знамо већ давно, како гласи турска девиза: „У живац дирај само у плату не дирај.“

У Београду још нису нашли онога пона што је

изгубио петраил и требник. Сигурно не сме да се јави, јер се боји да ће таки добити колајну светог Саве.

Ја знам да би се краљ Милан највећма обрадовао, кад би се доказало да нису сви радикали бунтовници. То би они могли доказати само на скупштини. Е, али Николи Христићу није задатак да коме прави радости, него свима жалости.

Кажу да ће ових месојећа и европски мир дати један бал, и тај ће се бал звати: Ханибал анте портас.

Даклем патријарх резигнирао, — али да не би никог од радости ударио шлог, допуњавам тако, да је то кадар био учинити само патријар цариградски.

Опет једна новост.

Ново дело, — недокучно

Да л' с незнања ил с обести;

Нови три у болну ногу;

Нова ћушка српској свести!

Ево опет искушења

Да се крстим руком левом:

Где — колајна светог Саве —

На црницу Радићевом !!!

0.

Закашњено (ал не сасвим).

Сад смо тек чули да је ове године била винска изложба у Бордо-у.

Ту је било вина и из Србије. И добили су златну медаљу: краљ Српски Милан за бело вино, а Ник. Христић за црно вино.

Ми желимо да се са краљевим чистим белим вином цела Србија развесели, опорави и одушеви, а Христићево мутно црно вино да попије Виделов кочијаш, кад буде даћа злосретној ери напредовачкој.

К'о бајаги.

Шверцера Јову увати финанц баш кад је пун џак дувана на леђи носио; одма га позове на полицију.

Кад су тамо стигли уђе финанц, да се са полицајним чиновником разговори шта ће са Јовом ради-ти; Јови се досади чекати и повиче на финанца: Шта је Господине хоћете л' ми платити, што ми кипира? Финанц разрогачи очи и настави: Шта да ти платим несретнице?

Та зар ме нисте погодили да вам овај џак дувана за једну форинту амо донесем?

На тај се начин Јова лепо ослободио.

В. Ј.

Ко је био Колумб ?

Запитао уча
Своје ђаке младе:
„Ко је био Колумб ?
— Да л' ко рећи знаде!“

На питање ово
Диже руку Мица:
Колумб је — Колумб је —
Била нека тица.

Насмеја се уча
(Ко се неби смијо!)
„А по чему судиш
Да је тица био?“

Е па ја сам чула
Од мог брата Паје, —
Он помиње често
Колумбово јаје.

Из школе

Управитељ. А шта је теби Гојко, ваљда те боле уво, кад си метнуо руку на њега.
Гојко. Не боле ме, него сам га само запушио.
Управитељ. А зашто?
Гојко. Е па зато. Господин каже да код мене што на једно уво уђе, то на друго изиђе. За то сам ово друго запушио.

Из позоришта

Отац и сив седе у позоришту чак горе на галерији. Сину се допада представа, па се нагиње што већма може, да боље види, а отац га саветује овако:
„Чувај се, сине, да не паднеш доле у партер, јер тамо се много више плаћа, него овде на галерији.“

На егзециру

Каплар Пера врло се невешто владао на егзециру. То је гледао господин мајор, па викне Перу преда се
„Перо, реци ми да сам магарац —“
„Молим покорно, господине, ја то не смем рећи.“
„Али, круцификс, мораш рећи, кад ти ја заповедам.“
„Е па кад није дру кчије, господине, ви-ви-ви сте магарац!“
„Тако. А знаш ли з што сам магарац?“
„Ја не знам“
„Ја сам за то магарац, што сам тебе поставио за каплара. — Кергум! Марш!“

!! РАДОСНЕ ВЕСТИ !!

ПАЛО ЈЕ МИНИСТАРСТВО НИКОЛЕ ХРИСТИЋА

— на ту мисао, да угуши све опозиционе листове салветом;

ЗАФАЛИО ЈЕ ГЕРМАН АНЂЕЛИЋ —

— Сингеру у Трсту, што му је послао тако добра еспапа за Божић;

И

„Стармали“ има 10.000 претплатника —

—, који још нису послали претплату, али којима се на то сад врло zgodна прилика подаје, јер с почетком нове године отварамо претплату на нову четврт и ударамо славину у ново буре шале и сатире, тог горког и слатког бермета, у ком толико пута целен загорчи, али се ипак радо пије. Цена је

➡ 1 фор. НА ТРИ МЕСЕЦА ➡

а коме је незгодно и дангубно свака три месеца трчкарати на пошту ради оваке маленкости, може нам уједанпут послати

➡ 4 фор. НА ЧИТАВУ ГОДИНУ ➡

а ми ћемо му из захвалности име штампати (на адресу).

Администрација „Стармалог“
у Н. Саду.

➡ АМО НА ГЛАСАЊЕ! ➡

Suffrage universel.

Почетком лањске године расписали смо награду за две најбоље хумореске, које изађу у подлистку овога листа у течају год. 1883.

Та је година свршена и претплатници имају сада да пресуде, које ће се две хумореске наградити. Ово су хумореске које су нам на расписану награду дошле:

1. Један дан из ђачког живота. (у бр. 2. и 3.)
2. Салашарска љубав. (у бр. 6.)
3. Зашто се није оженио. (у бр. 7. и 8.)
4. Неколико листи из мог пилићарског дневника (у бр. 9. и 10.)
5. Накаљаније на вашару. (у бр. 14.)
6. Како сам ја писао тестаменат. (у бр. 17. и 18.)
7. En gros. (у бр. 19. и 20.)
8. Под прозором (у бр. 27. 28. 29. и 30.)
9. Две руже. (у бр. 31.)
10. Киселе паприке. (у бр. 32.)
11. У мамурлуку (у бр. 33.)
12. Што је дикла навикла. (у бр. 34.)
13. Мајсторија козе пасе. (у бр. 36.)

Право гласање имају сви, који су лањске године

➡ Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

били претплатници на „Стармали“, или су га доби-
вали у замену или бесплатно; а ми их све молимо да
сада суде буду. Нека уредништву што пре јаве ко-
јој хуморесци досуђују прву а којој другу награду.
Рок је, да стигне писмо уредништву до 5-ог. фебруара,
— а у 4 броју штампаћемо резултат гласања заједно
са именима гласача и како је ко гласао.

Уредништво

Овај I-ви број нашега листа шаљемо свима на-
шим старим претплатницима, и онима који нам још за
ову годину нису своју претплату послали, молећи их
да то што пре учинити изволе, или да нам овај број
натраг врате, ако немисле и даље држати наш лист.
Идући број добиће само они, који су предплатили
и од којих нам међутим још предплата стигне.

ИЗДАВАЛАЦ „СТАРМАЛОГ“.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Година по годину и „Невен, Чика Јовин
лист“ који дан ће да ступи у пету годину сво-
га излажења.

Љубав према подмлатку српском покренула
је ово подухеће, та ће љубав и од сада руково-
дити и уредника и накладника да „Невен“ и
даље остане деци нашој мио и користан, забаван
и поучан.

Обећања имамо са више страна, и од најбо-
љих књижевника наших, да ће и они лист овај
умом и пером својим подпомоћи.

Лепе слике много нас трошка стају, но зна-
јући како су оне младим читаоцима миле и ко-
рисне, ми ћемо и у петој години доносити, ако
не више, бар толико лепих и удесних илустрација.

Тешкоћа је при томе послу многа, а у не-
ком погледу канда ћемо их ове године имати
још више да савлађујемо, него до сада. И то мо-
лимо да имају у виду пошт. родитељи и сви
пријатељи наше младежи.

Без сталних бар 800 предплатника, лист би
овај морао излазити на штету накладникову.

Уздајући се у будну свест наших читалач-
ких кругова, и увиђавност и пожртвовање роди-
теља и пријатеља нашег подмлатка, у заузима-
ње вредних скупљача, отварамо овим предплату
на пету годину „Невена“, молећи и овом при-
ликом све дојакошње родољубиве и вредне скуп-
љаче Невенових претплатника, да се тога посла
и за идућу годину својски прихвате, како би се
свуда одржао дојакошњи број претплатника, а
где је могуће и по који нов старима приновио.

Још се могу добити све дојакошње године
„Невена“ укоричене у обичним, тврдим и у ди-
вот-корицама. Цена је „Невену“ за 1880. 2 ф.
обичан тврд повез, у дивот-корицама 2 ф. 60 н.
с в а к а друга година (1881. 1882. 1883.) са 24
табака укоричена у јаке тврде корице 4 ф. у ди-
вот-корице стоји 4 ф. 60 н. Ко поручи код нас
све четири године уједанпут, добија јефтиније
са 20%. Ово нарочито препоручујемо школеким

и приватним библиотекама. Могу се наручити и
саме дивот корице за 60 нов. ком. а по исту це-
ну нашим претплатницима и повезујемо „Невен“
у дивот-корице.

Цена је „Невену“ за Аустро-Угарску на чи-
таву годину 4 ф. на пола године 2 ф. За
Србију, Црну Гору и за остале крајеве 10 дина-
ра или 5 ф. у банкама на читаву годину, од-
носно 5 динара, или 2 ф. 50. на пола године.

Скупљачима дајемо врло радо 10% од скуп-
љене предплате, или сваки 11-ти примерак без-
платно.

Издаваљство „Невена“.

Нове књиге

Послате уредништву на приказ

Дар доброј деци од „Српчета“. Соколићи две песме
од Владислава са шест слика. Српчетово издање. Београд
штампарија напредне странке 1883. Цена 50 пара дин.

Ђаков Врх. Забавник. Уређује Лаза Нанчић. Свеска
трећа. У Вршцу издаје штампарија Ветла и Веронића 1883.

Познавање и неговање човечијег тела за ученике
основних школа написао Светозар Милетић учитељ. Треће
издање. У Земуну Издање и штампа Србина-Милоша Гра-
бовачког 1883. Цена 10 новч. или 20 пара дин.

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР

за 1884.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ.

ОГЛАСИ.

ПОМОДНА-ГАЛАНТЕРИЈСКА ТРГОВИНА
СТЕВЕ ДИМИТРИЈЕВИЋА

„код златне кугле“ у Н. Саду
препоручује за наступајућу

БАЛСКУ СЕЗОНУ

ВЕЛИКИ ИЗБОР

СВЕ БОЈЕ АТЛАЗА, БРОКАТА, САТЕНА, ТАРЛАТАНА

НАЈНОВИЈЕГ ЗА БАЛСКЕ ХАЉИНЕ ФРАНЦЕСКОГ КРЕПА

У БОЈАМА: РОЗА, ПЛАВО, БЕЛО И КРЕМ,

даље: МОЛА, КРЕПЛИСА, СВИЛЕНИ и АТЛАСКИ ПАНТЉИКА,

У СВИМА БОЈАМА ЧАРАПА, МАРАБУ, ЛЕПЕЗА,

ЦВЕЋА: ГАРНИТУРЕ И НА КОМАД,

огртача-, крагнова, мидера, мириса, пудера, бели
ношуља мушки и поша.

Поруке са стране извршују се брзо најјеолидније,
са најнижим утврђеним ценама.